

عنوان مقاله:

فراتر از فرم در سینمای نئورئالیسم

محل انتشار:

فصلنامه جامعه شناسی سیاسی ایران، دوره 5، شماره 11 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

امیر عطا جولائی - دانشجوی دکتری فلسفه ی هنر، دانشکده ی هنر، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران مرکز،

سعید شاپوری - گروه هنر، دانشکده هنر، واحد تهران مرکز، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

سید مصطفی مختاباد امرئی - استاد تمام دانشکده ی هنر، دانشگاه تربیت مدرس، تهران

خلاصه مقاله:

بررسی نظریات درباره ی نئورئالیسم نشان می دهد که این مکتب از حیث فرم مورد بررسی قرار گرفته و مبنای تفاوت آن را در نگرش فرمی متفاوت نسبت به دیگر اشکال سینما قرار داده است. همچنین دیدگاه هستی شناسی دلوز که نسبت این سینما با واقعیت و حرکت به سوی واقعی تر بودن را مبنا قرار می دهند را هم نباید فراموش کرد. پرسش اصلی در اینجا چرایی رفتن به سوی واقعیت است. آن چه باعث شکل گیری چنین سینمایی می شود، سینمای پیش از نئورئالیسم است، یعنی دوران فاشیسم و سینمای فاشیسم که انسان را از موجودیت اخلاقی خودش دور کرده بود و محدود شدن به محور قدرت و نفی فردیت انسان و به جای آن قرار دادن جمعیت تابع و یکی شده را هم ارزش مفهوم ملی گرایی قرار داده بود. اما شکست حاکمیت در جنگ به هنرمندان ایتالیا نشان داد که وقتی اخلاقیات لگدمال شود، فاجعه ای عظیم رخ می دهد. سینماگران ایتالیا به این ادراک رسیدند که بایستی به جامعه یادآور شوند که انسان اگر موجودیت اخلاقی اش را کنار بگذارد و تعهدی به آن نداشته باشد، تبدیل به یک موجود خطرناک می شود. از این حیث فیلم نئورئالیستی فیلمی متعهد است که فراتر از سرگرمی و فرم متفاوت سعی دارد مخاطب را نیز متعهد سازد. از دل چنین دیدگاهی که به اخلاقیات و تعهد تاکید دارد، به وجود آمدن فرم تنها از دریچه ی نشان دادن واقعیت به دست می آید و مابقی تکنیک های فرمی مانند نماهای بلند، داستان های ساده و شخصیت هایی که از دل جامعه بیرون می آید، در راستای این است که انسان به عنوان موجود اجتماعی باید متعهد باشد.

کلمات کلیدی:

نئورئالیسم، تعهد، اخلاقیات، فرم، فاشیسم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1552310>

